

berettiget til at fremtræde i denne Sag. Men han har ikke villet tiltræde Adressen; han har erklæret, at han vilde afholde sig fra at stemme.

Jeg befunder mig saaledes i den Stilling, jeg her har angivet; jeg erkjender, at der er Uret paa Ministeriets Side, men jeg kan ikke give min Samstemning til, at Adressen frembæres af det ærede Medlem. Jeg vil derfor følge det Exempel, som den nævnte ærede Rigsdagsmand vil give ved, ikke at stemme, og slutte mig til at efterfølge, hvad han derom her udtalt.

Formanden: Der var et Udtryk i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, som vistnok trænger til en Forklaring. Den ærede Rigsdagsmand sigtede Rigsdagen for ikke „ærligt“ at være kommen Ministeriet imøde; en saadan Sigelse er utilbørlig. Man maa antage, og det maa være givet, at, i hvilken Retning Rigsdagen eller dens enkelte Medlemmer end gaae, handle de kun efter deres ærlige Overbeviisning. (Hør! hør!).

Fischer: Dette følger det af sig selv, at jeg ikke har meent, og jeg haaber, at man ikke har misforstaaet mig saaledes, som om jeg skulde have sagt Andet, end at det var en oprigtig Tilslutning til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Har jeg altsaa sagt „ærligt“ — jeg erindrer det forøvrigt ikke noie.

Formanden: Jo, jeg betvivler det naturligvis ikke, siden den høitærede Formand siger det —, saa har jeg meent politisk ærlig.

Formanden: Ja, jeg kan endnu ikke see, at den ærede Rigsdagsmand derved er berettiget til at bruge dette Udtryk. Udtrykket er i Virkeligheden blevet brugt; jeg noterede det strax, da det saldt fra den ærede Rigsdagsmands Læber (Fischer: Jeg tvivler ikke

paa det!). Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds har Ordet.

Monrad: Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem, der nys talte, „ærligt“ vil understøtte Ministeriet; men det er dog en noget svag Maade, hvorpaa han yder denne sin Understøttelse, naar han ikke vil stemme mod en Mistillids-Adresse, og det forekommer mig, at en Deel af de Anker, han fremsførte mod Rigsdagens Medlemmer, i en lignende Grad vil ramme hans eget Forhold til Ministeriet i denne Sag, idet han i den vil holde sig neutral. Med Hensyn til Arvesagen skal jeg bemærke, at jeg i Lørdags ganske kort berørte mit Forhold til den, som jo er bekendt nok, saa at jeg ikke ansaae nogen vidtløftig Udvisling nu for nødvendig. Jeg anseer det endnu for at være langt ønskeligere, om Kongelovens Arvesølge i sine væsentligste Bestemmelser var bleven staaende, og om der blot var gjort den af mig foreslaaede Forandring. Jeg nægter ikke, at jeg antager, at der ved Arvesagens Behandling er skeet et Misgreb fra Ministeriets Side; men desuagtet erkjender jeg dog, at det har en overordentlig stor Betydning, at denne Sag er bleven bragt til Ende, at vi have faaet den ordnet. Det troer jeg er en temmelig klar Mening; thi det kan jo godt være, at man kan bifalde Noget, uagtet man dog har Noget at udsætte derpaa. Den ærede Rigsdagsmand har saaledes bifaldet Ministeriet i det Hele, men desuagtet har han dog saa meget at udsætte paa det, at han ikke engang vil stemme mod en Mistillids-Adresse mod Ministeriet; hans Bemærkninger i saa Henseende ere altsaa ubegrundede.